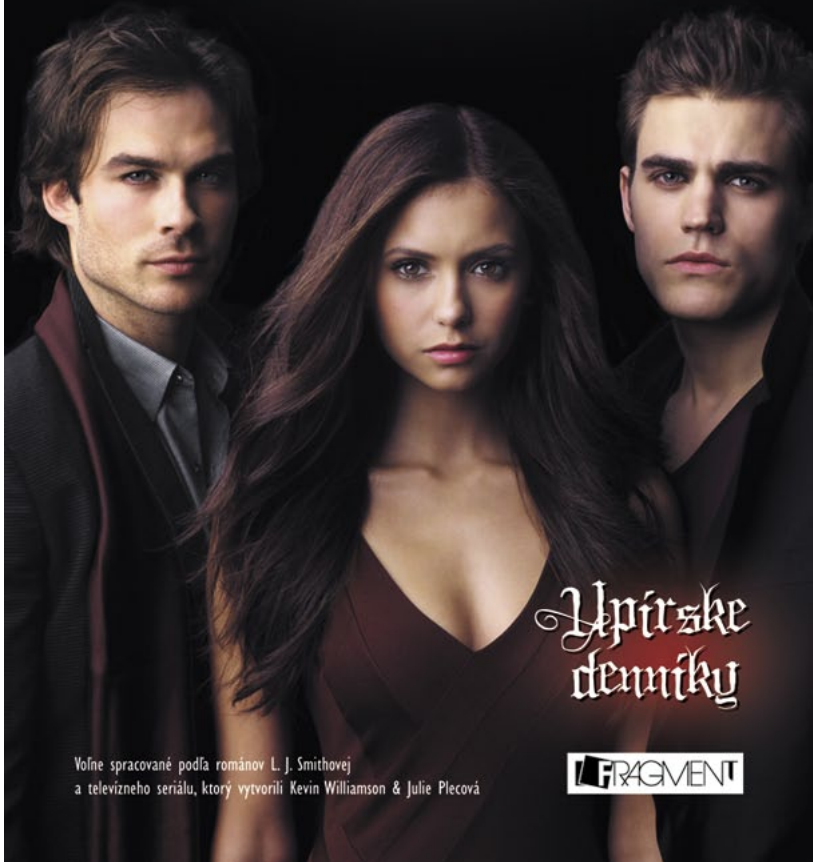

Stefanove denníky

TUŽBA PO KRVI

Upírské
denníky

Voľne spracované podľa románov L. J. Smithovej
a televízneho seriálu, ktorý vytvorili Kevin Williamson & Julie Plecová

FRAGMENT

Upírske denníky – Stefanove denníky 2: Túžba po krvi

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 - Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

Upírske denníky 10 – Posadnutí démonmi

Upírske denníky – Stefanove denníky 1: Zrodenie

Upírske denníky – Stefanove denníky 3: Pomsta

L. J. Smithová

Upírske denníky – Stefanove denníky 2:

Túžba po krvi – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Predslov

Básnici a filozofi, ktorých som kedysi zbožňoval, sa mýlili. Smrť neprichádza k nám všetkým a plynutie času nám nezahmlieva spomienky a neobracia naše telá na prach. Keď ma považovali za mŕtveho a na chladnú zem položili nábrobný kameň s mojím vyrytým menom, ktorý mal symbolizovať môj koniec na tomto svete, môj život sa v skutočnosti len začínal. Akoby som tie mnohé roky spal, driemal v najtemnejšej noci a prebudil sa do sveta, ktorý je jasnejší, divokejší, vzrušujúcejší, ako som si kedy predstavoval.

Ľudia, ktorých som poznal, pokračovali vo svojich životoch, tak ako kedysi ja, trávili svoje konečné dni tým, že chodili na trh, starali sa o polia a po západe slnka si kradli tajné božky. Teraz to pre mňa boli len tiene, o nič dôležitejšie než vystrašené veveryce a zajace, čo behali v lese a takmer si neuvedomovali svet okolo seba.

No ja som nebol tieň. Bol som úplný – a odolný proti ich najstrašnejšiemu strachu. Porazil som smrť. Nebol som v tomto svete krátkodobým návštevníkom. Bol som jeho pánom a mal som celú večnosť, aby som ho podrobil svojej vôli...

Bol október. Stromy na cintoríne nadobudli hnilobný hnedý odtieň a chladný vietor vystriedal dusné teplo virgínskeho leta. Niežby som to veľmi cítil. Keďže som bol upír, moje telo vnímalo len teplotu mojej ďalšej obete, zohrieval som sa očakávaním jej horúcej krvi, ktorá mi čoskoro bude prúdiť v žilách.

Moja ďalšia obeť bola len pár metrov odo mňa: dievča s gaštanovými vlasmi práve preliezalo cez plot Hartnetovho statku, ktorý hraničil s cintorínom.

„Clementine Haverfordová, prečo ešte nie si v posteli?“ Moje hravé vystupovanie sa vôbec nezhodovalo s horúcim, ťažkým smädom, čo mnou prúdilo. Clementine tu nemala byť, ale Matt Hartnett bol do nej oddávna zaľúbený. A hoci Clementine bola zasnúbená s Randallom Haverfordom, svojím bratrancom z Charlestonu, bolo jasné,

že táto náklonnosť je vzájomná. Už vtedy hrala nebezpečnú hru. Netušila však, že sa skončí smrteľne.

Clementine žmúрила do tmy. Podľa ospalých očí a stôp vína na zuboch som vedel, že má za sebou dlhú noc. „Stefan Salvatore?“ hlesla. „Veď ty si mŕtvy.“

Spravil som k nej krok. „Naozaj?“

„Áno, bola som ti na pohrebe.“ Mykla hlavou, nevyzerala však príliš znepokojene. V podstate spala, bola omámená od dúškov vína a ukradnutých bozkov. „Snívaš sa mi?“

„Nie, nie som sen,“ odvetil som zachrípnuto.

Chytil som ju za plecía a pritiahol k sebe. Klesla mi na hrud' a uši mi zaplnil hlasný bubon jej tlkotu srdca. Voňala jazmínom, tak ako minulé leto, keď sa moja ruka dotýkala živôtika na jej šatách, keď sme pod mostom Wickery hrali Damonovu hru na bozkávanie.

Jedným prstom som jej prešiel po lícach. Clementine bola moja prvá láska a často som rozmýšľal, aké by to bolo, takto ju držať v náručí. Priložil som jej pery na ucho. „Som skôr nočná mora.“

Kým stihla čo i len hlesnúť, zaboril som jej zuby rovno do krčnej tepny a vzdychol som, keď som v ústach zacítil prvý prúd. Bolo to dievča so sladkou tváričkou, ale jej krv nebola vôbec taká sladká, ako som si predstavoval. Chutila zadymene a trpkoko ako káva pripálená na horúcich kachliach. Aj tak som sa poriadne napil, pregígal

som ju, až kým Clementine neprestala chrčať a pulz sa jej nespomalil na šepot. Ochabla mi v náručí a oheň, čo mi horel v žilách a bruchu, zhasol.

Celý týždeň som lovil a zistil som, že moje telo si vyžaduje dve kĺmenia za deň. Väčšinou som len počúval životodarnú tekutinu, ako prúdi telami obyvateľov Mystic Falls, a fascinovalo ma, ako jednoducho si ju od nich môžem vziať. Keď som zaútočil, robil som to opatrne, sýtil som sa hosťami v penzióne, alebo som si bral sýte dúšky od vojakov pri Leestowne. Clementine bude prvou obeťou, s ktorou som sa kedysi priatelil – prvou obeťou, ktorá obyvateľom Mystic Falls bude chýbať.

Odtiahol som zuby od jej krku, oblizol som si pery, jazykom som vychutnal kvapku krvi v kútiku úst. Potom som dievča odvliekol z cintorína do kameňolomu, kde sme s bratom Damonom bývali, odkedy sme sa premenili.

Slnko sa práve prikrádalo ponad obzor, Damon apaticky sedel na okraji vody a hľadel do hĺbočiny, akoby sa v nej ukrývalo tajomstvo vesmíru. Bol takýto stále, odkedy sme sa pred siedmimi dňami prebudili ako upíri, žialil za Katherine, za upírkou, ktorá z nás spravila to, čím sme sa stali. Hoci ma premenila na mocnú bytosť, na rozdiel od brata som jej smrť uvítal. Urobila si zo mňa blázna a spomienka na ňu mi trpko pripomínala, aký som bol kedysi zraniteľný.

Kým som pozoroval Damona, Clementine mi vzdychla v náručí a jedno viečko sa jej zachvelo. Keby jej na golier pokrčených šiat z modrého tylu nepremokala krv, zdalo by sa, že len upadla do hlbokého spánku.

„Pst,“ zašepkal som a zopár uvoľnených prameňov vlasov som jej zasunul na ucho. Hlas v hlave mi našepkával, že by som mal cítiť ľútosť, lebo som jej vzal život, no nič také mi nehrozilo. Posunul som si ju v náručí, prehodil som si ju cez plece ako vrece s ovsom a prešiel som k brehu.

„Braček, na.“ Bez veľkých ceremónií som mu k nohám zhodil Clementinino bezduché telo.

Damon pokrútil hlavou a povedal: „Nie.“ Jeho pery pripomínali kriedu. Na tvári sa mu črtali tmavé cievy, vyzerali ako praskliny v mramore. V slabom rannom svetle pripomínal jednu z rozpadajúcich sa sôch na cintoríne.

„Musíš piť!“ oboril som sa naňho. Pritisol som ho k zemi a prekvapila ma vlastná sila. Rozšírili sa mu nozdry. Tak ako v mojom prípade, aj na jeho unavené telo pôsobila vôňa krvi omamne. Čoskoro sa perami dotkol Clementininej pokožky, hoci sa predtým vzpíeral. Začal piť, najprv pomaly, potom tú tekutinu logal ako vysmädnutý kôň.

„Prečo ma do toho nútiš?“ spýtal sa smutne, spakruky si utrel ústa a sykol.

„Musíš nabrať silu.“ Štuchol som do Clementine špičkou zablatenej čižmy. Ticho zachrčala, ešte žila. Aspoň zatiaľ. No jej život bol v mojich rukách. Ten pocit mnou zavibroval, akoby celá moja bytosť horela. Vďaka tomu – lovu, víťazstvu a príjemnej ospalosti, ktorá vždy nasledovala po krmení – sa pred nami budúcnosť rozprestierala ako nekonečné dobrodružstvo. Prečo to Damon odmieta pochopiť?

„Toto nie je sila. Je to slabosť,“ zasyčal Damon a vstal. „Je to peklo na zemi a nič už nemôže byť horšie.“

„Nič? Radšej by si bol mŕtvy ako náš otec?“ Neveriac som pokrútil hlavou. „Dostal si druhú šancu.“

„Nikdy som o ňu nežiadal,“ odsekol Damon. „O nič z tohto som nežiadal. Chcel som len Katherine. Je preč, tak ma teraz zabi a bude pokoj.“ Damon mi podal vrúbkovaný dubový konár. „Tu máš,“ povedal a postavil sa oproti mne, rozpriahol ruky a nastavil obnaženú hrud'. Stačilo by jedno bodnutie do srdca a pranie by sa mu splnilo.

V mysli sa mi rýchlo striedali spomienky: Katherine, jej jemné tmavé kučery, tesáky, čo sa ligotali v mesačnom svite, zaklonená hlava tesne predtým, ako sa mi zahryzla do krku, vždy prítomný privesok z lazuritu, ktorý jej spočíval v priehlbine krku. Teraz som chápal, prečo zabila moju snúbenicu Rosalyn, prečo potrebovala ovládať mňa a Damona, prečo využívala svoju krásu a nevinný výzor na to, aby jej ľudia dôverovali a ochraňovali ju.

Bola to jej podstata. A teraz tá podstata bola aj naša. No kým ja som ju prijal ako dar, Damon ju považoval za kliatbu.

Zlomil som konár na kolene a úlomky som odhodil do rieky. „Nie,“ povedal som. Hoci by som to nahlas nikdy nepriznal, predstava večného života bez jediného priateľa na svete mi naháňala strach. Chcel som, aby sme sa spolu s Damonom naučili byť upírmi.

„Nie?“ zopakoval Damon a otvoril oči. „Si natoľko chlap, aby si zabil starú lásku, ale nie svojho brata?“ Sotil ma na zem. Týčil sa nado mnou s vycerenými tesákmi, potom mi napľul na krk.

„Nebud' trápny!“ Vstal som. Stále mal silu, ale ja som bol vďaka pravidelnému kŕmeniu oveľa silnejší. „A neklam sám seba, že ťa Katherine milovala,“ zavrčal som. „Milovala len svoju silu a tešilo ju všetko to, k čomu nás dokázala prinútiť. No nikdy nás nemilovala.“

Damonovi blčali oči. Vrhol sa na mňa rýchlosťou cválajúceho koňa. Vrazil do mňa plecóm tvrdým ako kameň a sotil ma do stromu. Kmeň sa s hlasným praskotom zlomil. „Milovala ma.“

„Tak prečo potom premenila aj mňa?“ šprihol som mu do tváre. Vyskočil som na nohy a odrazil som ďalší úder.

Slová mali zamýšľaný účinok. Damonovi klesli plecía a zapotácal sa. „Dobre. Urobím to sám,“ zašomral, chytil ďalší konár a zamieril si ostrým koncom na hrud'.

Vytrhol som mu konár a ruky som mu skrútil za chrbtom. „Si môj brat – si moje telo a krv. Pokiaľ žijem, budeš žiť aj ty. A teraz poď.“ Posotil som ho k lesu.

„Kam?“ spýtal sa Damon apaticky. Odrazu sa dal ťahať.

„Na cintorín,“ odvetil som. „Ideme na pohreb.“

Damonovi sa v očiach zjavila tlmená iskierka záujmu.

„Komu?“

„Otcovi. Nechceš sa rozlúčiť s človekom, ktorý nás zabil?“

S Damonom sme sa krčili na cintoríne v jedľovom hájiku za hrobkami, v ktorých spočívali kosti zakladateľov Mystic Falls. Hoci bolo skoro, okolo zívajúcej diery v zemi už s prihrbenými chrbtami stáli obyvatelia mesta. Pri každom nádychu sa k azúrovej oblohe kúdolila para, akoby celé zhromaždenie fajčilo cigary. Ľudia sa už ani nepokúšali prestať drkotať zubami.

Moje vyostrené zmysly vnímali scénu pred našimi očami. Vzduch oťažel sladkastou vôňou železníka – rastliny, ktorá upírov oberá o moc. Tráva bola vlhká od rosy, každá kvapka vody dopadala na zem so strieborným cvengotom a v diaľke sa ozvali kostolné zvony. Aj odtiaľto som v kútiku oka Honorie Fellsovej videl slzu.

Dole pri kazateľni starosta Lockwood prestupoval z nohy na nohu, očividne túžil upútať pozornosť davu. Nad

ním som rozpoznával postavu s krídlami, sochu anjela, ktorá označovala miesto posledného odpočinku mojej matky.

Chladným vzduchom preniká starostov hlas a moje citlivé uši ho vnímajú tak, akoby starosta stál vedľa mňa. „Dnes dávame posledné zbohom jednému z najväčších synov Mystic Falls, mužovi, pre ktorého bolo vždy na prvom mieste naše mesto a rodina.“

Damon kopol do zeme. „Rodina, ktorú zabil. Láska, ktorú zničil, životy, ktoré zmárnil,“ zašomral.

„Pst,“ zašepkal som a pritisol som mu dlaň na predlaktie.

„Keby som mal namaľovať portrét života tohto človeka,“ ozýval sa Lockwoodov hlas na pozadí smrkania a vzdychov davu, „po boku by mu stáli jeho dvaja nebohí synovia, hrdinovia bitky pri potoku Willow Creek. Mali by sme sa od Giuseppeho učiť, napodobňovať ho a inšpirovať sa pri úsilí zbaviť naše mesto zla, či už viditeľného, alebo neviditeľného.“

Damon si potichu odfrkol. „Na tom portrété by mal byť aj záblesk po výstrele z otcovej pušky.“ Pošúchal si miesto, kde sa mu len pred týždňom zavrtala do hrude guľka. Nemal tam ranu – naša premena nám všetky rany vyliečila –, ale tá zrada zostane naveky vypálená v našich myšliach. „Pst,“ zopakoval som, keď sa Jonathan Gilbert postavil vedľa starostu Lockwooda a v ruke držal veľký zahalený rám. Zdalo sa, akoby Jonathan za sedem

dní zostarol o desať rokov: slnkom opálené čelo mu brázdili vrásky a v hnedých vlasoch mu bolo vidieť biele pramene. Zišlo mi na um, či táto premena súvisí s Pearl, s upírkou, ktorú miloval, ale odsúdil ju na smrť, keď zisťoval, čo je zač.

V dave som našiel Clementiníných rodičov, stáli tam so zopnutými rukami, ešte netušili, že ich dcéra nie je medzi smutnými dievčatami vzadu.

Čoskoro to zistia.

Myšlienky mi prerušilo nástojčivé ťukanie, akoby hodiny odtikávali čas, alebo akoby necht klopal na nejaký tvrdý povrch. Prešiel som pohľadom po dave, pokúšal som sa nájsť zdroj tikania. Zvuk bol pomalý, pravidelný a mechanický, pravidelnejší ako tlkot srdca, pomalší ako metronóm. A zdalo sa, že prichádza priamo z Jonathanovej ruky. Do hlavy mi udrela Clementinina krv.

Kompas.

Keď môj otec poňal podozrenie voči upírom, založil radu, ktorá mala vymyslieť plán ako mesto zbaviť démonických útokov. Bol som na stretnutí, ktoré sa odohralo v podkroví u Jonathana Gilberta. Pracoval na prístroji, ktorý by slúžil na hľadanie upírov, a len pred týždňom som bol svedkom, ako ho využil. Pomocou neho zisťoval pravú podstatu Pearl.

Štuchol som Damona. „Musíme odísť,“ povedal som tak ticho, že som ledva pohol čelusťou.

Práve vtedy Jonathan zdvihol hlavu a stretli sa nám pohľady.

Z hrdla sa mu vydral strašný výkrik. Jeho prst ukázal smerom na našu hrobku. „Démon!“

Dav sa ako jeden človek obrátil k nám, pohľady smútočných hostí prenikali cez hmlu ako bajonety. Potom okolo mňa niečo presvišťalo a stena za mnou explodovala. Zdvihol sa oblak prachu a do líca ma zasiahli úlomky mramoru.

Odhalil som tesáky a zavrčal som. Bol to hlasný, primitívny, strašidelný zvuk. Polovica davu sa rozbehla preč z cintorína, no druhá polovica zostala.

„Zabite démonov!“ zvolal Jonathan a zamával kušou.

„Asi myslia nás, braček,“ povedal Damon a krátko, neveselo sa zasmial.

A tak som schmatol Damona za ruku a rozbehol som sa.

S Damonom v päťách som bežal cez les, preskakoval som popadané konáre a kamene. Prešvihol som sa cez železnú cintorínsku bránu, vysokú po pás, nakrátko som sa obrátil, aby som sa uistil, či je Damon stále za mnou. Kľučkovali sme hlboko v lese, výstrely mi v uchu zneli ako ohňostroj, výkriky obyvateľov mesta ako rozbíjajúce sa sklo, ich dychčanie ako hukot hromov. Dokonca som počul dupot davu, každý krok totiž spôsoboval v zemi vibrácie. Mlčky som preklínal Damona za to, že je taký tvrdohlavý. Keby sa dnes napil, bol by pri plnej sile a novonadobudnutá upírska rýchlosť a šikovnosť by nás zachránili. Bežali sme húštinou, z cesty nám odsakovali veveryce a hraboše, v prítomnosti dravcov im zrýchlene kolovala krv. Z opačného kraja cintorína sa ozvalo erdžanie a frkanie.

„Pod.“ Schmatol som Damona za driek a znovu som ho zdvihol na nohy. „Musíme si pohnúť.“ Počul som prúdeňie krvi, cítil som železo i otrasy zeme. Vedel som, že dav ľudí sa ma bojí viac ako ja ich, no aj tak mi pri zvuku výstrelov myšlienky divo vírili a poháňali telo dopredu. Damon bol slabý a ja som ho nevládal stále niesť.

Zapraskal ďalší výstrel, tentoraz bližšie. Damon zme-ravel.

„Démoni!“ Lesom prenikol hlas Jonathana Gilberta. Prefrngla okolo mňa ďalšia guľka, škrabla mi plece. Damon sa mi v náručí zvalil dopredu.

„Damon!“ To slovo mi rezonovalo v ušiach, tak sa podobalo na slovo démon, až ma to vyľakalo. „Braček!“ Zatriasol som ním, potom som ho znovu začal ťahať za sebou smerom k miestu, odkiaľ bolo počuť kone. No hoci som sa nedávno nasýtil, vedel som, že sila mi nevydrží večne, a kroky sa približovali.

Napokon sme došli k okraju cintorína, kde bolo k železným stĺpom priviazaných niekoľko koní. Hrabali kopytami a tak silno šklbali za opraty, až sa im ohýbali krky. Uvidel som uhľovočiernu kobyľu a bola to moja Mezzanotte. Hľadel som na ňu, šokovaný tým, aká je bezo mňa opustená a zúfalá. Len pred niekoľkými dňami som bol jediný jazdec, ktorému dôverovala.

Znovu sa ozvali kroky. Odvrátil som zrak a pokrútil som hlavou nad vlastnou sentimentálnosťou. Spozna sáry

som vytiahol otcov starý lovecký nôž. Bola to jediná vec, ktorú som si vzal, keď som posledný raz prechádzal cez Veritas, náš rodinný statok. Vždy ho mal pri sebe, hoci som nikdy nevidel, že by ho použil. Otec nemal vo zvyku pracovať rukami. No pre mňa ten nôž symbolizoval moc a autoritu, ktorú si s ním každý spájali.

Priložil som čepeľ k povrazu, ktorým bola uviazaná Mezzanotte, ale neurobil som jediný zárez. Pozrel som dole a zistil som, čo je nôž zač: tupá čepeľ, čo by nepre-rezala ani motúzik, vyleštená, aby pôsobila dôležito. Znechutene som si pomyslel, že presne to sa hodilo k ot-covi, šmaril som nôž na zem a holými rukami som ťahal za povrazy. Kroky sa priblížili a rýchlo som sa poobze-ral. Chcel som vyslobodiť všetky kone, aby na ne Jo-nathanovi ľudia nemohli vysadnúť, ale jednoducho na to nebol čas.

„Hej, dievčatko,“ zašepkal som a pohladkal som Mez-zanotte gracióznou šiju. Nervózne zahrabala kopytami, srdce jej divo bilo. „To som ja,“ zašepkal som, keď som sa jej vyšvihol na chrbát. Vzopla sa na zadné a od pre-kvapenia som ju tak kopol do slabín, až som začul praskot rebra. Okamžite sa podriadila a zamieril som s ňou k Damonovi.

„Pod,“ zvolal som.

Damonovi sa v očiach mihol tieň pochybnosti, ale hneď potom vystrel ruky k širokému chrbtu kobyly a vy-

švihol sa na ňu. Či už to bol strach alebo inštinkt, jeho ochota utiecť ma naplnila nádejou, že predsa sa len neodhodlal na smrť.

„Zabite ich!“ zvolal hlas a niekto smerom k nám hodil horiacu fakľu, ktorá vo vzduchu opísala oblúk a pristála na tráve pri nohách Mezzanotte. Tráva okamžite vzplála a Mezzanotte sa rozbehla opačným smerom. Dupotali za nami kopytá – muži vyskočili na ostatné kone a vyrazili za nami.

Ozval sa ďalší výstrel a po ňom šum tetivy. Mezzanotte sa postavila na zadné a zaerdžala. Damon sa zošmykol, no pokúšal sa udržať na spodnej strane kobylinho krku a ja som šklbal za opraty a pokúšal som sa nás udržať vo zvislej polohe. Až po niekoľkých krokoch dozadu sa všetky štyri kopytá Mezzanotte ocitli znovu na zemi. Keď sa Damon narovnal, videl som, že kobyle z boku trčí tenký drevený šíp. Prenasledovatelia použili šikovnú taktiku. Z diaľky mali oveľa väčšiu šancu spomaliť nášho koňa, než jedného z nás upírov zasiahnuť priamo do srdca.

Sklonil som sa nad Mezzanotte a cválali sme popod konáre. Kobyla bola mocná, ale opatrne našľapovala na ľavú stranu, kde ju zasiahol šíp. Po spánku mi na košeľu stekal pramienok krvi a Damonovo zovretie na mojom zápästí nebezpečne povoľovalo.

Aj tak som hnal Mezzanotte dopredu. Spoliehal som sa na inštinkt, na niečo, čo presahuje myslenie a plá-

novanie. Akoby som cítil vôňu slobody a musel som sa spoľahnúť, že nás k nej dovediem. Potiahol som za opraty a zamieril som von z lesa a do polí za statkom Veritas.

Počas ktoréhokoľvek daždivého rána by v oknách nášho starého domu žiarilo svetlo, lampy by bublinkovému sklu dodávali oranžovožltý odtieň západu slnka. Naša slúžka Cordelia by sedela v kuchyni a otcov kočiš Alfred by strážil pri vchode. S otcom by sme sedeli v družnom tichu v jedálni. Statok bol však teraz ako chladná ulita bez pôvodného obsahu: tmavé okná, absolútne ticho. Veritas sa vyprázdnil len pred týždňom, no pôsobil, akoby bol opustený celé veky.

Preskočili sme plot a neisto sme pristáli. Ledva sa mi podarilo nadobudnúť rovnováhu – musel som prudko pritiahnuť zubadlo, až Mezzanotte na zuboch zacvendžal kov. Potom sme cválali popri dome a mňa obliat pot, keď sme míňali Cordeliin záhon so železníkom. Tenké steblá dosahovali výšku až po kolená.

„Kam nás to vedieš, braček?“ spýtal sa Damon.

Počul som šplechot kopýt troch koní – cez jazierko na konci nášho pozemku práve precválali Jonathan Gilbert, starosta Lockwood a šerif Forbes. Mezzanotte zachrčala, na papuli sa jej zjavila pena a vedel som, že im neujdeme.

Odrazu sa ranným vzduchom ozval chrapľavý piskot

vlak a prekryl dupot kopýt, vietor aj kovový škripot nabíjania pušky.

„Naskočíme na ten vlak,“ povedal som a popchol som Mezzanotte do slabín. Zohla sa, nabrala rýchlosť a preskočila kamenný múr, čo oddeľoval Veritas od hlavnej cesty.

„Do toho, dievča,“ zašepkal som. Oči mala divé a vystrašené, ale cválala smerom na hlavnú ulicu. Pred nami sa objavil zhorený kostol, sčernené múry trčali z popola ako zuby. Aj lekárňahla popolom. Na každých dverách v meste boli pribité krucifixy, na väčšine viseli vence zo železníka. Ledva som spoznával mesto, kde som prežil celých svojich sedemnášť rokov. Mystic Falls už nebol môj domov. Už nie.

Čoraz rýchlejšie sa k nám blížili kone Jonathana Gilberta a starostu Lockwooda. Vpredu som počul približujúci sa vlak, rachot kolies na koľajniciach. Pena na papuli Mezzanotte sa sfarbovala na ružovo od krvi. Tesáky som mal suché, oblizol som si vysušené pery a zišlo mi na um, či táto ustavičná túžba po krvi súvisí s tým, že som sa len nedávno stal upírom, alebo či budem mať vždy takýto pocit.

„Si pripravený, braček?“ spýtal som sa a mykol som opratami. Mezzanotte zastala, a kým sa s krvavou papulou zvalila na zem, poskytla mi akurát toľko času, aby som mohol vyskočiť.

Zarachotil výstrel a Mezzanotte sa z boku vyvalila krv. Strhol som Damona za zápästia a aj s ním som sa vyšvihol na služobný vozeň práve v okamihu, keď vlak s hukotom odchádzal zo stanice. V diaľke sa ozývali nahnevane výkriky Jonathana Gilberta a starostu Lockwooda.